

(Vervolg van blz. 6)

men stopte de visserij toen de vis te klein werd.

De grondvisvangsten liepen op tot 457.00 ton, een beetje minder dan in 1973. Dit was het gevolg van de onbeperkte vangst van poolzee-kabeljauw. De voorraden van Noorse - Poolzee-kabeljauw waren langs de lage kant met een groot aantal kleinere soorten.

De platte vis die nu door de Noren gezocht wordt, is de heilbot waarop ook de Westduitsers azen samen met de Polen en de Russen. Daardoor verminderde het Noorse aantal tot 8.290 ton. Biologen menen dat de vangsten daar zullen blijven steken.

Een weinig gekende Noorse visserij, een kleine dan, is deze van de blauwvintonijn die in 1974, 513 ton voortbracht. In 1973 was dit cijfer amper 51 ton. De meeste van deze vis kreeg te weinig prijs. Het succesverhaal van het jaar zou dit kunnen zijn van de diepzeevisserij op steur, garnaal die nu bedreven wordt tot aan Groenland en het noorden van Noorwegen door fabriekschepen. De vangst van 1974, ongeveer 14.277 ton, bracht 99 miljoen kronen op.

DE RESULTATEN VAN DE KONFERENTIE VAN GENEVE

We hebben reeds bij herhaling laten doorschermen dat de behandelde materie te Geneve te kompleks en te uitgebreid is om te verwachten dat men er in de enkele weken van sessie tot resultaten zou komen. Dat is nu duidelijk gebleken met de sluiting van deze conferentie waarvan de optimisten zeggen dat men toch tot het resultaat gekomen is van een eensgezinde overeenkomst tot het houden van een nieuwe sessie te New-York in april en mei van het volgend jaar. Een vijfde bijeenkomst zou dan kunnen gehouden worden in de herfst van het jaar 1976.

Dat er moeilijk tot een overeenkomst te geraken is tussen Staten of groepen Staten die elk te gestelde belangen te verdedigen hebben, is duidelijk gebleken uit de manier waarop het bureau van de conferentie opgetreden is door op het laatste ogenblik, bij het uiteengaan van de conferentie aan alle gedelegeerden een algemene tekst van voorstel van overeenkomst uit te delen, hetgeen in ieder geval dit groot voordeel bijbracht, dat men er niet meer kon over gaan discussieren.

Met dit voorstel van overeenkomst en de manier waarop de samenstelling en de opstelling gebeurde, waren de meeste afgevaardigden niet bijster gelukkig.

VOORSTEL VAN OVEREENKOMST MET BETREKKING TOT DE VISSERIJ

Als we ons in het bijzonder tot de visserij beperken, dan stellen we vast, dat dit voorstel territoriale wateren ter breedte van 12 mijl inhoudt waarin het oeverland absolute rechten uitoefent met betrekking tot de biologische rijkdommen van de zee. In eenvolgende zone van 188 mijlen, dat is dus tot 200 mijl buiten de kust rekening houdende met de eerste twaalfmijlenzone, heeft de oeverstaat het recht om:

1) het volume van de door haar toegelaten vangsten vast te stellen omdat het Voorstel van Overeenkomst haar in deze zone het recht en de zorg laat van de bewaring en de bescherming van de biologische soorten.

2) stelt zelf haar vangstkwota vast en mag voor het overschot een geprevillegeerd regime instellen ten voordele van de ontwikkelingslanden, ten voordele van die landen die er regelmatig komen vissen of-

wel ten voordele van landen die inspanningen geleverd hebben met betrekking tot opzoekingen en vaststellingen van de biologische rijkdommen.

3) het recht om een reglementatie vast te leggen in verband met het toekennen van visserijtoelatingen.

4) het recht om een lijst aan te leggen van de soorten die mogen gevestigd worden.

5) het recht om de seizoenen te bepalen in dewelke er mag gevestigd worden, alsmede bepaalde zones uitsluiten van de visserij.

6) het recht om de manier van vissen voor te schrijven, de te gebruiken netten en de grootte der vissoorten te reglementeren.

Voor dit alles heeft het oeverland de toelating om waarnemers aan boord van de visserijvaartuigen te zetten en de verkoop te bevelen in bepaalde havens. Het oeverland mag alle maatregelen nemen, dat het nodig acht tot zelfs de enterering en de beslagname van het vaartuig indien nodig geacht en de hiermede gepaard gaande gerechtelijke vervolgingen.

BESLUIT

Het Voorstel van Overeenkomst is een soort kompromis tussen hetgeen de Ultras van het genre Perou verlangen, namelijk de absolute rechten in een 200 mijlenzone en de stelling van de traditionele visserijlanden die een meer liberaal regime wensen. Wij van onze kant menen dat de rechten die het oeverland toegekend worden in deze overeenkomst die natuurlijk nog moet aangenomen worden, eerder aan de uitgebreide kant zijn en het deze kustlanden mogelijk maken aan de hand van de beperkingen die zij anderen (en niet voor hun eigen zelf) kunnen opleggen praktisch tot dezelfde absolute heerschappij van de tweehonderd mijlenzone kunnen komen. De vangstkwota van het oeverland zou moeten bepaald worden aan de hand van de belangrijkheid van haar eigen visserijnijverheid, maar niet willekeurig door haar zelf. Anderzijds moeten de traditionele visserijrechten van andere landen geëerbiedigd worden alleen reeds vanwege het principe der verdelende rechtvaardigheid omdat het niet billijk zou zijn van vandaag op morgen een ganse traditionele nijverheid te ruïneren en investeringen totaal improductief te maken voor vele rederijen met als gevolg het failliet van zovelen. Dit is dus hoopgevend dan verwacht.

«Sprokkel»

PRODUCTSCHAP IN HOLLAND VOOR DE BEST VERZORGDE VIS:

APPLAUS VOOR IJMUIDER VISSERS

Wij lezen in de IJmuider Courant:

Tweemaal klonk er in het Nederlands Congresgebouw in Den Haag bij de uitreiking van de product-schapsprizen voor vis en visprodukten een applaus op en beide keren gold het een bijzondere prestatie van IJmuider vissers. De eerste maal klonk het applaus op voor schipper P. Hoek jr van de kotter KW 214 „Agatha” van de rederij P. Hoek, die voor de vijfde maal de zilveren beker in ontvangst mocht nemen. De tweede maal was het applaus bestemd voor rederij W. Kwakkelstein B.V., die twee van haar schippers met de prijs zag vereerd. Dat waren schipper D. van Duivenvoorde van de trawler VL 110 «Michiel Jan» en schipper C. Roeleveld van de trawler VL 105 «Elizabeth». Voor de laatste was het bovendien ook de vijfde maal, dat hij de zilveren beker veroverde.

De prijsuitreiking had zaterdag na een heerlijke koffiemaaltijd plaats. Voorzitter De Jonge van het productschap zei in zijn openingswoord, dat 1974 voor de visserij een minder gunstig jaar is geweest, hetgeen hij weet aan de druk van de komende quotering. «Als we naar de prijzen kijken, dan zien we, dat de verhoogde kosten er niet uitkwamen. We konden in 1974 al iets merken van de achteruitgang, waarmee we nu echt geconfronteerd worden». Hij stelde, dat Nederland teveel schepen heeft en te duur produceert en hij verwachtte de eerste jaren nog geen verbetering. De heer De Jonge wees erop, dat de overheid doet, wat zij kan voor de visserij, gezien het belang de visserij in stand te houden. Hij waarschuwde, dat zeker niet de hele visserijvloot in stand zal kunnen worden gehouden en dat er zeker slachtoffers zullen vallen. «Maar vast staat», zo zei hij, «dat de zeevisserij in Nederland zal blijven». De heer De Jonge vond het noodzakelijk de visserij te herstructureren, om doordraai van vis te voorkomen en om meer variabele prijzen ook voor de consument in te voeren. Bijzonder veel aandacht vroeg hij voor de verbetering van de kwaliteit. De behandeling aan boord is daarbij van groot belang, maar ook de verdere behandeling op de afslag en bij de detailhandel.

Prijzen

De prijzen voor de best verzorgde verse zeevis en verse haring door vaartuigen van 50 tot 240 BRT met vijf tot zeven man aan boord in tenminste 30 reizen gingen naar schipper C. Kuyt van de kotter KW 124 «Sursum Corda» van rederij gebr. Kuyt-Hazenoot te Scheveningen, naar schipper W. de Vries van de kotter UK 64 «Wouter en Klaas» van de rederij H. de Vries en Zn. te Urk en naar schipper P. Hoek jr. van de kotter KW 214 «Agatha» van de rederij P. Hoek te IJmuiden. De prijzen voor de best verzorgde verse zeevis en verse haring door vaartuigen van meer dan 240 BRT met acht man of meer in tenminste 20 reizen gingen naar schipper H. Klein van de trawler

SCH 147 «Johanna» van de rederij Johanna BV te Scheveningen en naar schipper D. van Duivenvoorde van de trawler VL 110 «Michiel Jan» van rederij W. Kwakkelstein BV te IJmuiden. Tot slot gingen de prijzen voor de best verzorgde gezouten haring van meer dan 2.000 kantjes in tenminste acht reizen naar schipper C. Roeleveld van de trawler VL 105 «Elizabeth» van rederij W. Kwakkelstein BV te IJmuiden, naar schipper J. Westerdun van de trawler SCH 307 «Margaretha» van rederij Jac. den Dulk en Zn. BV te Scheveningen en naar schipper K. van der Plas van de trawler KW 42 «Rijnmond V» van de BV Rederij en Haringhandel N. Parlevliet jr. te Katwijk aan Zee.

AFSCHAFFING VAN DE VERPLICHTE INVOERKAART VOOR VIS IN FRANKRIJK

In Frankrijk moeten de invoerders van vis in het bezit zijn van een speciale toelating, zodat dit een beperkende maatregel uitmaakte.

De Nationale Vergadering heeft hier een einde aangesteld door de afschaffing van deze speciale toelatingskaart te stemmen, zodat nu eenieder in Frankrijk vrij vis mag invoeren. De versagever van de commissie van de Kamer was echter voor het behoud van de beperkende kaart evenals sommige kamerleden uit de kuststreek die hierbij vooral de huidige moeilijkheden van de visserij deden gelden en het gevaar van een ongecontroleerde massale visinvoer. Volgens de heer Cavallé, Staatssecretaris voor Verkeerswezen, kon Frankrijk zich echter niet aan 't stemmen van de aftrekking onttrekken omdat de Europese Gemeenschap hierop aandrong.

Het is inderdaad zo, dat de landen van de Europese Economische Gemeenschap zich onderverbonden hebben de reglementatie in de landen te harmoniseren. Frankrijk was op dit gebied ten achter gebleven en Brussel verwachtte dan ook de positieve stemming van het wetsvoorstel. Volgens de heer Cavallé moet men met andere middelen de franse visserij competitief maken tegenover het buitenland en niet door middel van diskriminerende maatregelen ten overstaan van de reglementatie in het buitenland. Als wij zelf maatregelen ten voordele van onze visserij te Brussel genomen wensen te zien, vervolgde de staatssecretaris dan moeten wij ons eerst op zijn minst zelf in regel stellen en onder meer ook met het art. 30 van het Verdrag van Rome die de vrije cirkulatie van goederen voorziet. De nationale vergadering heeft ten slotte de heer Cavallé gevraagd en de afschaffing van de invoerkaart, in navolging met hetgeen vroeger reeds in de Senaat gebeurde, met een konfortabele meerderheid gestemd.